

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1458/2016
21.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА АД ..., чији је пуномоћник Владимир Стоиљковски, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Јован Станков, адвокат у ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2234/2016 од 21.06.2016. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2234/2016 од 21.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 19/15 од 19.04.2016. године усвојен је тужбени захтев и одржано је на снази решење Основног суда у Зрењанину, очигледном грешком у писању погрешно означено као 29 И.6011/2013 уместо Ив 6011/2013 од 22.04.2013. године за износ од 305.040,63 евра са затезном каматом по стопи и начину обрачуна који је уређен Законом о затезној камати почев од 29.02.2013. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и у делу трошкова извршења, док је у преосталом делу, за износ од 226.468,48 евра са каматом у динарској противвредности наведено решење о извршењу укинута, те је утврђено да је тужба у том делу повучена. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 304.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2234/2016 од 21.06.2016. године, жалба тужене је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном делу одлуке о камати из става првог изреке, утолико што се наведено решење о извршењу Основног суда у Зрењанину одржава на снази за износ затезне камате обрачунате по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој на главницу од 92.756,41 евра почев од 01.03.2013. године па до исплате, а на главницу од 212.284,22 евра почев од 29.02.2016. године па до

исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је решење о извршењу укинато у делу у коме је тужена обавезана на исплату затезне камате за период од 29.02.2013. године до 29.02.2016. године на досуђени износ од 212.284,22 евра у динарској противвредности и на исплату затезне камате за дан 29.02.2013. године обрачунате на главницу од 92.756,41 евро и у том делу је тужбени захтев одбијен; у преосталом побијаном а непреиначеном делу одлуке из става првог изреке, којим је решење о извршењу одржано на снази за износ главнице од укупно 305.040,63 евра, као и у одлуци о трошковима парничног поступка из става другог изреке, првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као и исти захтев тужиоца, а првостепени суд упућен да изврши исправку пресуде у погледу броја решења о извршењу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а због повреде поступка из тачке 12. исте законске одредбе на коју се указује у ревизији, ревизија се сагласно члану 407. став 2. ЗПП не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 12.06.2007. године закључен је уговор о средњорочном кредиту, кредитна партија бр. ..., између тужиље, корисника кредита ДОО ВВ ... и тужене као првог јемца-платца и ГГ као другог јемца-платца. Овим уговором, кориснику кредита дат је средњовечни кредит у износу од 40.779.400,00 динара, што је по средњем курсу на дан одобрења кредита износило 500.000 евра, са роком враћања од 36 месеци од дана пуштања прве транше, укључујући и грејс период који траје 12 месеци. Истог дана, закључен је уговор о јемству бр. ... између тужиље (банке) и тужене као јемца-платца првог, којим је констатовано да је јемац-платца упознат са условима под којима је одобрен наведени кредит, да јемац-платца у целисти прихвата наведене услове и обавезује се да ће измирити све доспеле обавезе корисника кредита уколико то не учини корисник кредита, те да ће предати банци две потписане соло менице, уз овлашћење банци да менице може попунити и поднети их на исплату на износ свих доспелих ненаплаћених обавеза корисника кредита. Тужиља и корисник кредита су дана 06.08.2010. године закључили споразум о регулисању дуга по овом средњорочном кредиту којим је утврђено да укупно стање дуга износи 353.036,41 евро са обрачунатом каматом за период од 01.07.2010. године до дана закључења споразума, те да ће корисник кредита ово дуговање измирити у року од 60 месеци од датума закључења споразума и грејс периодом од три месеца, исплатом у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан измирења обавезе. У члану 13. уговора је наведено да се јемци-платци први и други обавезују да на име инструмента обезбеђења уредног измирења обавеза по овом уговору предају банци две потписане соло менице, те да овлашћују банку да их може попунити са клаузулом „без протеста“ и поднети на наплату до износа

доспеле обавезе. Тужена је 06.08.2010. године потписала изјаву којом овлашћује банку да у случају неуредног извршења обавеза по наведеном споразуму попуни менице јемца-платца са клаузулом „без протеста“ у висини доспелих обавеза и исте наплати. Тужила и корисник кредита су 03.09.2008. године закључили уговор о краткорочном кредиту којим је кориснику дат кредит у износу од 87.384,00 евра са роком враћања од 12 месеци и грејс период који за главницу траје шест месеци од датума пуштања кредита у течај, да би 06.08.2010. године закључили и споразум о регулисању овог дуга којим је утврђено да укупно стање дуга на дан закључења овог споразума износи 76.699,15 евра са обрачунатом каматом до дана закључења споразума. Истог дана закључен је и уговор о јемству уз овај уговор и споразум о регулисању дуга између тужиле и тужене као јемца-платца, којим се тужена обавезала да достави банци три потписане менице и овласти банку да их може попунити са клаузулом „без протеста“ и поднети на наплату по доспелости потраживања, а тужена се обавезала да ће на први позив банке, испунити доспелу обавезу дужника. Корисник кредита није измирио обавезе у року. Решењем Привредног суда у Зрењанину од 15.08.2014. године тужили као извршном повериоцу, додељена је непокретност извршног дужника ДОО ВВ ..., те је констатовано да поверилац је тиме намирен за износ од 38.310.246,00 динара, а како је решењем истог суда од 22.12.2015. године против истог дужника, повериоцу додељен пашњак површине 02,30 ара, то је констатовано да је тиме додатно поверилац намирен за износ од 50.094,00 динара. Потраживање тужиле по меници која се односи на уговор о средњовечном кредиту на дан 29.02.2016. године износи 26.217.194,40 динара или 212.284,22 евра који износ представља главницу, будући да је у извршном поступку пред Привредним судом намирена камата и део главнице. Потраживање по другој меници односи се на уговор о краткорочном кредиту и обухвата дуг на име главнице и обрачунате затезне камате у укупном износу од 10.344.192,22 динара или 92.756,41 евро.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања усвојен је тужбени захтев и решење о извршењу одржано на снази за износ главног дуга од 305.040,63 евра са затезном каматом обрачунатом по стопи прописаној Законом о затезној камати у периодима ближе назначеним у изреци побијане пресуде, са закључком судова да је тужена као јемац-платец у обавези да тужили по основу закључених уговора исплати неисплаћени део обавезе корисника кредита.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Тужена је јемац-платец и по члану 1004. став 3. ЗОО одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу. Поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника, било од јемца или од обојице у исто време (солидарно јемство). Супротно наводима ревизије којима се указује на ништавост издатих меница, као веродостојних исправа, правилан је закључак судова да тачност уписаног износа меничне своте, није разлог за ништавост менице у смислу члана 108. у вези члана 1. тачка 2. Закона о меници, а да је тужена као дужник у овој парници доказала да је обавеза нижа од уписане, те је вештачењем утврђен стварни износ меничног дуга тужене. У вези навода ревизије да је уговор између главног дужника и тужиле раскинут, Врховни касациони суд налази да та

чињеница није од значаја за одлуку у овој парници. Наиме, раскидом уговора о кредиту, тужена као дужник, односно јемац-платац, не ослобађа се обавезе враћања зајма, јер страна која је извршила уговор (у овом случају банка) има право да јој се врати оно што је дала сагласно члану 132. став 2. ЗОО.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић